

ne bestemmelse omfatter både levende og døde dyr, dele af disse, herunder fjerdragt, samt fugleæg.

§ 56. Landbrugsministeren kan indrømme statsborgere i de andre nordiske lande samme adgang som danske statsborgere til

at udøve jagt på søterritoriet under forudsætning af, at danske statsborgere opnår en tilsvarende retsstilling i det pågældende nordiske land.

§ 57. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Forkortelser:

JL. — landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 109 af 25. marts 1959 af lov om jagten.

RL. — lov nr. 94 af 7. april 1936 om reservater for pattedyr og fugle.

BL. — landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 48 af 28. februar 1958 af lov om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt.

Lovforslaget er bortset fra enkelte formelle ændringer i overensstemmelse med det forslag, der er udarbejdet af den af landbrugsministeriet under 13. august 1959 nedsatte kommission vedrørende revision af jagtloven og optaget i kommissionens betænkning af 21. maj 1965.

Efter samråd med justitsministeriet er der foretaget en ændret opdeling af lovstoffet i forhold til den gældende jagtlov med henblik på at bringe affattelsen i overensstemmelse med nyere lovgivningspraksis. I forslaget er indarbejdet bestemmelserne om vildtreservater i reservatloven af 1936 samt loven om bekæmpelse af skadeligt dyre- og fuglevildt med undtagelse af bestemmelserne om bekæmpelse af muldvarpe.

Lovstoffet er opdelt i følgende kapitler:

Kap. I. Jagtretten.

Kap. II. Jagtrettens udøvelse.

Kap. III. Forholdet mellem den jagtberettigede og grundejeren m. v.

Kap. IV. Færdsel med skydevåben og hunde m. v. Privat anholdelse.

Kap. V. Jagtmåder og jagtrejskaber.

Kap. VI. Jagttider og fredningsbestemmelser.

Kap. VII. Vildtreservater.

Kap. VIII. Bekæmpelse af skadelige pattedyr og fugle.

Kap. IX. Jagttegn og jagtfond.

Kap. X. Straf m. v.

Kap. XI. Ikrafttrædelsesbestemmelser m. v.

Kapitel I.

Jagtretten.

Til § 1.

Ved forordning af 20. maj 1840 blev der i dansk ret for første gang indført lovregler, der byggede på den grundsætning, at jagtretten burde tilkomme grundejeren. Ifølge forordningen havde grundejeren jagtretten på sin af jordfællesskabet udskiftede grundejendom, bortset fra udskiftede købstadsjorder, på hvilke jagtretten skulle tilkomme kommunen. Ved love af 20. juni 1850 og 25. marts 1851 bortfaldt den kongen og lensbesiddere m. m. i henhold til tidligere lovgivning tilkommende jagtret over udskiftede jorder, og jagtretten på disse jorder overgik til kommunen. Jagtrettigheder, der i medfør af tidligere lovgivning gyldigt var adskilt fra ejendomsretten, skulle dog fortsat respekteres.

Disse regler er uden større ændringer blevet optaget i de senere jagtlove af 1894, 1922 og 1931, og de grundsætninger, der er kommet til udtryk i disse regler, må anses for stemmende med almindelig retsfølelse, hvorfor de nu foreslåede ændringer alene tilsigter at forenkle og ajourføre enkelte af bestemmelserne med den stedfundne udvikling.

Stk. 1 afløser JL. § 1, stk. 1, 2 og 3, samt 1. pkt. i stk. 4.

Bestemmelsen i JL. § 1, stk. 1, 2. pkt., hvorefter arvefæstere med ret til at sælge og pantsætte sidestilles med andre grundejere, er udgået som overflødig. Det samme gælder bestemmelsen i JL. § 1, stk. 2, uden at der herved tilsigtes realitetsændringer af hidtil gældende retstilstand. Det findes således